

Barbara Cartland

A vintage-style illustration of a woman's head and shoulders in profile, facing right. She has short, wavy, light-colored hair adorned with a floral headband. She is wearing a light-colored, possibly white, dress with a dark floral pattern on the bodice and a delicate necklace. The background is a solid, bright yellow. In the foreground, there are several large, detailed roses in shades of white, cream, and a vibrant orange-red. The overall aesthetic is reminiscent of early 20th-century book covers or vintage advertisements.

Armastuse otsingul

Barbara Cartland
In Search of Love
2006

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Käesolevas raamatus kirjeldatud tegelaskujud ja olukorrad on täielikult välja mõeldud ning pole mitte mingil viisil seotud ühegi reaalse isiku ega sündmusega.

Kaane kujundanud PS Kujundus
Toimetanud Elle Hein
Korrektor Inna Viires

© March 2006 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

© 2012 Kirjastus AMOR

E01233612

ISBN 978-9949-401-87-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

1889

Cunninghami krahv oli lõpetamas oma hommikust ratsasõitu ja tema pilgule avanes Cunningham Hall, suurejooneline hoone, mis oli juba aastaid kuulunud tema perekonnale.

Hoone oli ehitatud 17. sajandi alguses ja järgmise paarisaja aasta jooksul oli sellele lisatud mitu tiibhoonet. Nüüd helendas see kauni, imposantse ja suursugusena hommikupäikeses.

Robertile, järjekorras kuuendale krahvile, oli see tiitel kuulunud kaheksa aastat, ning tema tegevus vastas ta seisusele nii hästi, et naabrid siin Kenti nurgakeses pidasid temast väga lugu.

Robert oli mees parimais aastais. Veidi üle kolmekümne aasta vana, ilusa energilise näo ja sügavsiniste

silmadega. Tema suu oli kindlajooneline, aga ta võis ootamatult naerma puhkeda ja täiesti teiseks muutuda.

Tol hommikul tallide poole galopeerides märkas ta kohe kellegi tõlda, milles tundis ära Sir Quentin Sudbury, Kenti maakonna lord-asevalitseja sõiduki.

Krahv ägas.

Kui üldse oli midagi, mida ta ei sallinud, siis olid need inimesed, kes külastasid teda enne hommikusööki. Ja kui üldse leidis kedagi, kes oli tema meelest tüütu, siis oli see just lord-asevalitseja.

„Tahaks teada, mis küll täna viltu on?“ küsis krahv endalt majja astudes.

Kui tegemist on vaid rahaga, siis tuleb tal arvatavasti kukrut kergendada. Krahv Robert oli rikas, isegi pärast seda, kui oli õdedele kaasavara välja jaganud.

Õdedest kaks olid temast vanemad ja olid abiellunud juba isa eluajal. Kaks olid peaaegu tema enda vanused kaksikud ja viies, temast palju noorem, oli abiellunud alles aasta tagasi.

Isa meelest kujutasid viis tütart endast suurt rahalist koormat. Niisuguseid mõtteid põhjustas aga see, et ta oli meeletult ekstravagantne ning aina ostis hinnalisi maale ja mööblit.

Pärast tema surma leidis aga Robert, et paljud maalidest polnud need, mida nad teesklesid olevat. Isal polnud kogemusi võltsingute kindlakstegemisel ja paljud tema „parimaist“ ostudest olid väärtusetud.

Armastuse otsingul

Samuti leidis Robert, et mõisaski on vaja palju ümber korraldada. Talud olid mõnevõrra hooletusse jäetud. Isegi aed vajas rohkem tähelepanu ja kujutlusvõimet, et muutuda nii silmapaistvaks, kui see peaks olema.

Sama käis ka metsa ja isegi läbi mõisamaade voolava jõe kohta.

Krahv oli mõned ehtsad maalid maha müünud, koju jäänud õdedele nende osad kätte andnud ja ülejäänud raha investeerinud mõisa kordaseadmisesse, sest isa polnud majapidamise eest kuigi hästi hoolt kandnud.

Lõpuks olid krahv Roberti jõupingutused vilja kandnud. Tema sissetulekud kasvasid, kuni ta sai jälle nii jõukaks, nagu Cunninghami krahvilt oodati.

Ta mäletas oma uhkustunnet, kui onu James ütles: „Kui sa suudad kõike seda teha juba praegu, mis siis veel kahekümne aasta pärast saab? Missuguse vägeva päranduse jätab sa oma pojale!”

Krahv naeris ja vastas: „Kõigepealt pean ma poja saama!”

„Noh, kiirusta siis ja vali mõni daam välja. Milline pruut ei tahaks tulla sellisesse kodusse?”

„Ma pean olema kindel,” sõnas krahv, „et too daam armastab mind, mitte üksnes mu maja.”

Onu James naeris selle peale.

„See on tõsi,” nõustus ta. „Sa pead olema väga tähelepanelik. Naised armastavad tiitleid.”

Krahv oli selle tõe juba avastanud. Vanemad rääkisid avalikult oma soovist, et nende tütrest saaks mõisas uhket elu nautiv krahvinna. Seni oli Robert suutnud kõigiga distantsti säilitada.

Lord-asevalitsejast polnud aga võimalik eemale hoida ja seepärast astus krahv otsustavalt mööda koridori, mis viis elutuppa.

See oli kütkestav tuba, mille aknad avanesid aeda. Ühes nurgas ilutses 18. sajandist pärinev kirjutuslaud. Sellel olid asupaiga leidnud kullast tindipott ja kuldsed sullepead, millega tema vanaisa ja isa olid tähtsaid kirju allkirjastanud ning mida nüüd tema ise kasutas.

Robert oli siia toonud mõned väga väärtuslikud lemmikmaalid. Ta armastas seda ruumi täpselt samuti, nagu enne teda oli seda armastanud tema isa ja veelgi varem vanaisa.

Täna aga, nähes Sir Quentin Sudburyt ootamas, polnud tal hoopiski hea tuju. Lord-asevalitseja oli krahvi järel Kenti suurim maaomanik ja tüütas Robertit pidevalt ühe palvega teise järel.

Krahv oli alati säilitanud head suhted Sir Quentini niga. Ta oli andnud enam-vähem nii palju, kui temalt oodati, või osanud palveid nii võluval viisil tagasi lükata, et lord-asevalitseja oli tema juurest lahkunud päris rahulolevana.

Nüüd naeratas Robert vaevaliselt, sirutas käe välja ja ütles: „Te tulite väga vara või jäin ma ehk ise tava-

Armastuse otsingul

pärasest hilisemaks. Hommik on nii suurepärane, et ma vist ratsutasin kauem kui muidu.”

„Sul on õigus, Robert,” vastas lord-asevalitseja. „Hommik on imekaunis! Olin kindel, et sa oled läinud ratsutama. Jäin aga ootama, sest mul on sulle öelda midagi väga iseäralikku.”

„Mida te minult soovite?”

Valitses vaikus. Näis, et lord-asevalitseja ei teadnud, kuidas alustada, aga lõpuks ta sõnas: „Sellest peale, kui sa said päranduseks selle maja ja maavaldused, on sinust olnud meie maakonnale suur kasu ja sa oled kõige imetlusväärsemal viisil asunud oma isa kohale.”

Krahv tänas viisakalt, kuid imestas omaette, kuhu see jutt küll viia võiks. Ta mõtles, et Sir Quentin tundus väsinud ja nägi välja mitmeski suhtes palju vanem kui nende viimasel kohtumisel.

Nüüd pöördus külaline otse krahvi poole, sirutades käe nagu midagi anudes välja.

„Tulin siia, et rääkida millestki ebatavalisest,” ütles ta. „Lühidalt öeldes puudutab see minu tütart Vandat.”

„Teie tütart!” hüüatas krahv. „Mis lahti? Kas ta on haige?”

„Mul on heameel öelda, et ta pole haige. Ta on vägagi terve ja suudab ratsutada sama kiiresti kui sa ise.”

„See on tõepoolest tõsi,” nõustus krahv naeratades. „Olen teda alati imetlenud, kui ta hobuse seljas istub ja, veelgi enam, olen öelnud, et ta võib soovi korral

ratsutada minu hobustega – isegi kõige parematega –, millal aga tahab. Seda ei lubaks ma aga mitte ühelegi teisele daamile. Ja vaid väga vähestele meestele.”

„Hobused on midagi, mis teid ühendab,” sõnas lord-asevalitseja. „See on hea.”

Ta jäi jälle vait ja tundus, et tal on raske otsustada, mida öelda järgmiseks. Lõpuks aga alustas ta uuesti: „Jään juba vanaks ja tahan, et Vanda abielluks kellegagi, kes astuks tema elus minu kohale. Kellegagi, kes hoolitseks tema eest nii, nagu see on õnnestunud minul.”

Krahv oli üllatunud.

„Te teate, et kui Vandal peaks iganes tekkima mingi mure, võite olla kindel, et ma olen tema sõber ja kaitsja.”

„Ma lootsingi, et sa nii ütled,” kostis lord-asevalitseja. „Ma ei saa teha muud kui vaid loota, et näen teda abiellumas kellegagi, kes tema eest hoolitseb ja ta kunagi õnnelikuks teeb.”

„Sellepärast pole teil kindlasti vaja muretseda,” sõnas krahv. „Vandat imetletakse väga ja tal on palju kavale.”

„Hmm!” ütles külaline häälel, mis näitas liigagi hästi, mida ta neist kavaleridest arvas. „Kõik nad on ennasttäis poisikesed. Sellepärast tulingi sinu juurde abi saama.”

„Aga austatud härra, kas soovite, et ma hakkaksin Vanda eestkostjaks? Või ehk tema hooldajaks, kes kaitseb teda varanduseküttide eest?”

Armastuse otsingul

„Eestkostjaks?” nähvas lord-asevalitseja. „Hooldajaks? Armas taevas, muidugi mitte. Ma tahan, et sinust saaks tema abikaasa.”

Krahv oli rabatud.

Mõne hetke suutis ta lord-asevalitsejale vaid otsa vaadata, nagu ei usuks ta tolle sõnu.

Siis sõnas mees võõral häälel: „Te palute *mind* – Vandaga abielluda?”

„Just nimelt! Sina, Robert, oled mulle alati meeldinud, juba sellest peale, kui sa olid väike poiss. Ma ei suuda kujutleda ühtki teist suguvõsa peale sinu oma, keda tahaksin enda omaga ühendada. Teie mõlemad olete juba aastaid sõbrustanud ja mis võiks olla veel parem teie abiellumisest? Olen veendunud, et saaksite ülimalt õnnelikuks.”

Hetkeks jäi krahvil hing kinni.

Ta oli harjunud agarate vanematega, kuid keegi polnud temaga käitunud nii sirgjooneliselt kui Sir Quentin.

Mõne aja pärast suutis ta öelda: „Miks te nii kiirustate? Ta on noor ja tal on küllalt aega.”

„Ta on kakskümmend neli aastat vana ja liigagi põikpäine. Kardan, et mõni selline, kes mulle ei meeldi, ahvatleb ta abielluma.”

„Aga see mees peab ju meeldima Vandale,” tuletas krahv vanahärrale leebelt meelde. „Lisaks pean olema aus ja teile ütlema, et mul pole abiellumisega mingit kiiret.

Olen nii tihti näinud, kuidas mu sõbrad on vigu teinud. Mõned on mulle rääkinud, et on kohutavalt õnnetud, aga ei saa midagi parata.”

„Olen absoluutselt kindel, et sina ei saaks mu tütreaga õnnetuks,” vastas lord-asevalitseja, nagu otsustaks see asja.

Tekkis vaikus. Krahv mõistis, et tal on tegemist kohutavalt kangekaelse mehega. Kuid temagi oskas olla põikpäine.

„Arvan, et seda võime otsustada ainult meie Vanda-ga. Mitte keegi, isegi mitte teie, ei saa seda meie eest teha.”

„Aga ma juba ütlesin sulle, et sa saad kindlasti õnnelikuks,” pöörutas lord-asevalitseja kannatamatult.

„Kardan, et see nõuab enamat kui teie kinnitused,” sõnas krahv lühidalt.

„Siis ütle mulle, mida selleks veel vaja on? Kaasavara? Vanda on juba niigi jõukas noor naine ja kui ma suren, saab ta veelgi jõukamaks.”

„Tänan teid, aga mul pole vaja raha pärast abielluda,” kostis krahv külmalt.

Ta mõtles, et see oli küll kõige ebamugavam olukord, mida ta üldse suutnuks ette kujutada. Kuidas rääkida sellest, mida tunneb süda, mehele, kes võtab kõike sõna-sõnalt?

Robertil oli hea meel, kui üks avanes ja ülemteener lausus: „Kõrgeaulise lordi hommikueine ei kõlba varsti söömiseks ja kokk soovib kõrgeauliselt lordilt küsida, kas ta peaks valmistama uue söögi?”

Armastuse otsingul

„Ei, muidugi mitte,“ vastas krahv. „Tulen kohe einestama.“

Ülemteener kummardas ja lahkus toast, jättes ukse lahti.

Krahv pöördus lord-asevalitseja poole ja ütles: „Mõtlen kindlasti teie sõnade üle järele ja annan oma vastuse. Aga seda ei saa mitte mingil juhul otsustada paari minuti jooksul. Tegelikult kulub mul selleks arvatavasti mitu nädalat.“

„Kui sa vaid mõistaksid...“

„Seni aga ei tohi ma teid kinni pidada,“ kostis krahv meelega. „Tean, et teil on palju ülesandeid. Tegelikult on mul tunne, et teil on poole tunni pärast linnas kokkusaamine. Te ei tohiks sinna hiljaks jääda.“

„Kavatsesin sinu kaasa võtta,“ ütles Sir Quentin.

Robert surus maha oma pahameele sellise jultumuse üle ning ütles vaid: „Aga mina otsustan koju jääda. Head päeva, härra.“

Ta surus lord-asevalitseja kätt ja lahkus toast, andmata mehele võimalustki veel midagi öelda. Söögituppa jõudes sulges ta ukse enda järel kindlalt.

Ta istus laua äärde ja ülemteener asetas hommikusöögitaldriku kiiresti tema ette. Krahvi nägu ajas teenrile hirmu peale ning too oleks tahtnud teada, mis võis küll juhtuda, et kõrgeauline lord endast nii väljas on.

Kui krahv üksi jäi, ohkas ta sügavalt ning ta viha haihtus, andes teed ärritusele.